

ALERTA

Portavoz del partido
Radical Socialista
de Olot y su comarca

(Adherido al partido
Radical)

Redacción y Administración: Centro Radical Socialista

20 CTS. n.º 4656.

Año I

Olot 20 Junio 1931

N.º 3

problemas sociales

II

No somos estadistas, ni poseemos datos concretos para hacer una suma, siquiera aproximada, de los sin trabajo en España: Hay muchos miles, demasiados miles de obreros que pasean su hambre por Andalucía, Asturias, Zaragoza, Madrid, etc. etc.; y en Cataluña, aunque atenuada de momento, puede presentarse de un día a otro con todas sus aterradoras consecuencias, ya que a los burgueses capitalistas las fronteras no les merma la incuria, la imprevisión o la avidez, antes al contrario: unidos con y por el *vil metal* monetario forman una secta que la inhumanidad de la mayoría arrastra a los pocos que *puédieran* sentirse inclinados a reconocer las necesidades de la clase proletaria a costa de sacrificar un tanto por ciento de *los beneficios* que dejan sus privilegios. Así, nada debemos esperar de la benevolencia, filantropía o caridad de la clase burguesa pues (como dice Kopotkin) una empresa capitalista no puede cimentarse en la caridad. Si alguna vez se han inclinado ante las peticiones obreras no ha sido por sensiblería humanitaria sino obligados por la unión, única fuerza, del proletariado.

Cada vez que leemos que en tal o qual provincia se han reunido las fuerzas vivas, integradas por eclesiásticos, financieros y

elementos de la Patronal, para *ver* de solucionar la crisis del trabajo, pensamos en la nueva humiliación que se nos prepara. Redactan una nota para la prensa, hablan de surproducción, de racionalización, de concurrencia extranjera, del coste de primeras materias, de cambios, etc. Reparten unas comidas, dan unos reales y..... la cuestión de los sin trabajo continua en pié o más abrumadora.

¿No es una injuria hablar de surproducción cuando miles de seres humanos, recorren las carreteras, haraposos, descalzos, pidiendo un trozo de pan?

¿No es una humiliación para esos miserables aceptar la caridad de un mendrugo de unos potentados que gastan millones para mantener una cuadra de *pur-sang* y de una perrera para sus placeres de caza?

¿No es inhumano y revoltante dejarnos sin trabajo, sin medios de vida, cuando hay vedados de caza que miden miles de Hectáreas y que con nuestro esfuerzo podríamos convertir en campos cubiertos de ricas mieses?

No admitimos la surproducción. La crisis del trabajo deriva del egoísmo de los privilegiados de la fortuna que prefieren dedicar sus capitales a empréstitos oscuros, pero bien retribuidos o al sostén de varias rameras de copete o a los placeres

inútils y depravados propios de gente ociosa.

Suprimanse los turnos en las fábricas y así la compañía o el amo, tendrá que construir otras *cuadras*, y comprar nuevas máquinas para responder a sus pedidos.

Deséquense los pantanos, canalícense las aguas, cultivense los campos incultos o mal cultivados, ábrense nuevos caminos que favorezcan el intercambio.

Favorézcase, por medio de préstamos del Estado, con semillas y herramientas al campesino pobre.

Créanse bancos industriales regidos por el Estado. Favorezcan el trabajo cooperativo.

Construyan nuevas escuelas y obliguen

a los niños acudir a ellas hasta los quince años. El retiro obrero y bien retribuido a los cincuenta (1).

Construyan sanatorios para los débiles. Hospitales civiles para los enfermos. Construyan baños y obliguen a los propietarios a efectuar las obras que reclama la higiene y la urbanización y si con todo esto, no se soluciona la cuestión de los sin trabajo, redúzcanse las horas de jornada, para que todos los obreros trabajen y ganen lo necesario y con ello puedan comprar una parte de la *surproducción*.

URBANO ROSSELLÓ.

(Seguirá)

(1) Haremos artículo aparte de este problema.

Del programa del Partit Radical:

«L'ensenyança laica, gratuïta, obligatoria la primera, amb càstic per els infractors. Serà preferentment atesa la professional d'Arts o Indústria. El professor en totes les categories remunerat degudament. Per això es fa necessari un pressupost extraordinari de gastos per acabar amb el analfabetisme».

«Les terres públiques i les expropiades per la segona i la tercera causa seran entregades per la nació a les Societats Obreres».

electoral

Ciudadà amic: A mesura que el temps avança s'acosta l'hora de provar si l'entusiasme en que acollires la segona república espanyola, el 14 d'Abril, era fals; s'acosta l'hora de provar la teva civilitat, la teva ciutadania i la teva fé republicana al emetre el teu vot, qu'ha de ser obra de la consciència, per portar a les Corts Constituents els homes qu'han d'assolir el teu mandat. Del teu vot depén que la República Ibèrica s'asseguri la definitiva implantació. Del teu vot depén que la foragida dinastia borbònica, amb tota la seva conxorxa de malestrugança, quedi arreconada per sempre més a la saleta dels trastos vells i de les coses inútils. Del teu vot depén que la guspira de llibertat que ja gaudeixes no s'apagui abans d'arribar a l'antorxa qu'ha de espargir la claretat i la civilització capdal a totes les encontrades ibèriques.

Ves a votar en consciència, ciudadà amic, però abans dona una mirada a aquelles papeletes que t'oferiran i fés un xic d'història. D'una banda trobaràs noms fatídics, que et recordaran un règim

abominable de monarquia, d'assassinats, d'emprisonaments, d'institucions xarmades i llibertats violades; de l'altra banda trobaràs noms prestigiosos, noms qu'encarnen la democràcia, una ideologia altament simbòlica; homes d'un humanisme i una abnegació de màrtirs.

Escolleix. Escolleix i pensa, ciudadà amic, qu'els uns son la xusma col·laboradora i sostenidora del blasmat Primo de Rivera, del assassí Martínez Anido i del botxí Berenguer, i els altres son els qui et defensaren i perdéren llurs llibertats pel teu benestar.

Els uns volen enlairar-se per caure més fort sobre teu i aixafar-te. Els altres son els caràcters forts, infranquejables als egoismes personals.

Recolleix la teva pensa, ciudadà amic, i no et deixis marcadeijar la consciència i al assabentar-te del escrutini et sentiràs dignificat, orgullós d'haver col·laborat, amb el teu vot, a assegurar la definitiva implantació, a la conquesta completa, de les teves llibertats d'ésser humà.

URS.

ciutadans, seguiu-los

Firmat per Joan Estelrich, hem llegit al periòdic «El Gironès» un article molt ben redactat, però buit de sentit comú. Mereix una crítica, no baix el punt literari, puix que no som ni Llicenciat en Filosofia i Lletres, ni Editor, ni Director de Fundació Bernat Metge. Sols perteneixem a aquesta massa anònima d'electors que el proper dia 28 hem de elegir els representants a les Corts Constituents. Però usant el nom d'elector i coneixent aquest senyor Joan Estelrich i Artigues de quan era redactor del «Civismo Balear» baix la direcció d'aquell home noble i de ideologia sana qu'era D. Jeroni Masanet ens permetem fer aquesta crítica.

En Joan Estelrich no serà mai diputat perquè En Joan Estelrich no mereix ni pot ésser diputat, perquè no ha fet res per enlairar-se tan amunt. Ha evolucionat entre diferents idees i si a la fi s'ha arrelat en una, ha tingut la dissort d'ésser la més dolenta.

I investit d'una idea passada de moda, que sols pot sostenir-se qu'en l'ajut de les baionetes, té l'atreviment de captar el nostre vot i llançar el crit de: Ciutadans seguiu-nos.

Seguir-los? Hem sapigut apartar-nos a temps del precipici per apropar-nos de nou de la llosa punt i parada per aixafar-nos.

Seguir-los? Sabem les víctimes qu'ens ha costat la llibertat qu'hem conquerida, reconeixem el sacrifici d'aquells màrtirs, i no estem disposats a traïr-los, seguint els amics, els sostenidors dels seus assassins.

Seguir-los? No, ciutadans; seguir-los no: perseguir-los. *Alçar el pit coratjosament* i perseguir-los fins que deixin d'inmiscuir-se en les coses de la nostra República. Les seves doctrines reaccionaries ja no son escoltades. La *massa ignora* ha despertat del seu engany i sap que si l'Estat espanyol ha devingut un «Estat modern, europeu, just i harmonitzador dels distints esperits que floreixen dins el clos ibèric» no es obra de Estelrich, per més Llicenciat en Filosofia i Lletres que sia, ni es obra de la Conjunció Catalanista Republicana de Dreta.

¡A élls ciutadans! Perseguiu-los!

UN MALLORQUÍ.

a l'aguait

Ja hem tingut el primer disgust els de ALERTA.

Aquell fabricant que atacavem la setmana passada s'ens ha enfadat seriosament. Ens ha amenaçat de recórrer al tribunal!!!

¡Ai pobres de nosaltres! En tanta por que ens fa el jutgel...

Que li direm si ens crida?...

Ja ho sabem. Li direm.....

Si es el setmanari ALERTA
causa d'aquesta qüestió,
sens cap consideració
fumeu-lo a la presó.....
¡el paper! nosaltres no
que volem la porta oberta.

I el paper que porta allò d'aquell fabricant quedarà tencat a la presó i nosaltres cap a caseta en llibertat d'escriure i defensar el que sia necessari.

La falla de feina es fa sentir a Olot.

Molts d'obrers sols treballen tres dies per setmana.

Es clar ens tenen per mainada i ens donen vacances.

De segur que el dia que deixem de ser maina-

da, no tindrem aquestes vacances forçades i n'hi haurà d'altres, que ara les tenen perpètuas perquè mai han treballat, que sabran ço que es guanyar el pa amb el suor del seu front.

Una endevinalla:

¿Quin Lliguero-monàrquic serà el primer que rebrà una garrotada el dia de les eleccions?.....

Esperem contesta pel número vinent.

Citats davant un Procurador de Tribunals s'ens ha invitat a rectificar allò d'En Gandumbes.

No disposem de temps, ni espai, ni ganes de rectificar res aquesta setmana.

Ni la que vé tampoc.

I l'altre ja ho veurem.

Josep Ayats i Surribas, Secretari general de la Confederació Gremial Espanyola. Membre de l'Institut Nacional de Previsió.

Tots aquests títols han sigut *guanyats* servint als assassins del poble espanyol.

Carles Badia i Malagrida. Diplomàtic.

Encertada, noi: Diplomàtic. Però quina diplomàcia tan funesta!

Joan Estelrich i Artigues.

¡Ai quina pallissa rebràs Joan-net o Joan-brut!

Santiago Masó i Valentí.

Ex-Diputat a Corts..... per sempre més. L'ex es a perpetuïtat.

Joan Vallés i Pujals.

Ex-Senador.

Ex-Conceller... etc.

Ex-President... etc.

Ex-Cremento, tot curt.

ELECTOR:

Si ets demòcrata, si ets lliberal, si vols la definitiva consolidació de la República, votaràs íntegra la candidatura d'esquerres:

Josep Puig d'Aspre

Salvador Albert i Pey

Manel Carrasco Formiguera

Albert de Quintana de León

Miquel Santaló Parvorell

Cinc noms honrats, d'un historial polític honrat que tot home honrat votarà.

Aquell faritzeu d'En Segura, aquell *primado* desvergonyit, aquell indesitjable i troglodita cardenal, tornà presentar-se a Espanya. I la seva vinguda fou aconsellada pel Papa, ja que pocs dies abans tingueren una conversa que durà més d'una hora.

S'ha expulsat En Segura, i, de retrnc, la més alta autoritat eclesiàstica.

Amb aitals provocacions la separació de l'Esglesia i Estat es questió de dies.

El cardenal Segura, per retardar l'expulsió i tenir temps d'organitzar alguna malifeta, va dir qu'estava malalt. Visitat pels metges resultà un malalt imaginari.

Tot ho tenia sà menys la conciença.

A Pamplona els jaumins tingueren un miting i acabà a trets.

No pot acabar bé qui mal comença.

Diumenge i dilluns es començà a notar el període electoral.

Reberem moltes visites dels pobles comarcals per orientar-se.

A «Concentració Republicana» diumenge tingué lloc una reunió de les directives esquerranes en la qual ni un moment decaigué la germanor i l'entusiasme.

El dilluns un altre reunió amb assistència dels delegats comarcals que resultà molt animada i afalagadora per la coalició.

Ayats?...

Badia Malagrida?...

Enigma?...

Estigma més aviat!

Candidats de dreta que no seran mai diputats.

A els ajudants de mestre s'els ha augmentat.

Aviat ja guanyaran 150 pessetes mensuals!

Els felicitem coralment i en particular al nostre bon amic Marsillach, del qual esperem qu'el canvi de situació pecuniària no el ferà refradar dels seus ideals democràtics.

El senyor Mestres, ex-policia i actualment procurador de tribunals, ens digué qu'allò que deiem d'En Gandumbes, tot era fals.

I qué sap ell, el pobre home.

No assistirem, aquesta setmana, a la sessió municipal.

Ni al cine.

Ni hem anat cap dia a missa.

Ni al futbol.

No estem per perdre el temps ara.

A Girona a propòsit de la detenció de N'Alfons Miguel i En Durriti s'ha promogut un greu conflicte.

Ha dimitit el governador i l'alcalde.

Serenitat, poble, i penseu qu'aquets conflictes a la vetlla d'eleccions sols poden ésser profitoses a la monarquia.

Extensa varietat de Perfums de Molineaux, Guerlain, Coty, Patou, Houbigant, D'Orsay etc.

Gran assortit de polvos, locions, cremes i tintures per cabell.

= PERFUMERIA LLACH =

La Perfumeria *chic*.

La Perfumeria de la distinció.

¡Compreu-hi avui mateix!

Apenes fitxats els cartells de la candidatura coaligada de dreta ja un atrevit hi va escriure el *mot de la fin* que diuen els francesos:

¡Candidatura dels monàrquics disfressats!

En el present número no volem parlar de Mossen Mir, perquè Mossen Mir s'empiparia i no volem que Mossen Mir s'empipi i després que per parlar de Mossen Mir tindriem de parlar del noi Lloses i d'En Mecus i no estem per embrutir paper aquesta setmana

Ens diuen qu'a cal *Frarot* de l'Apartament s'han tingut varies reunions clandestines.

A cal *Frarot*? Es clar, on devien reunir se sinó a cal *Frarot*, els lligueros i carlins?

Ciudadà: No creguis que votar vol dir fer un negoci.

Fer un negoci es propi de mercaders i votar es esterioritzat un ideal.

Cobrar diners del teu vot
es obrir-te un xic el clot.

Existeixen en Espanya 213 ordres religioses, amb 4.490 comunitats, amb un total de 17.210 religiosos i 54.605 religioses.

Més de tres religioses per cada religió.

Ai els pobrets! Estan amb una minoria *superior*.

tribuna libre

(En esta sección publicaremos todos los trabajos publicables que nos envíen, teniendo en cuenta que de sus consecuencias serán responsables sus autores, por lo que exigimos que todo artículo venga acompañado del nombre, apellido y dirección del autor, aunque en la publicación figure solamente un pseudónimo).

«Sr. Director del setmanari ALERTA.

Molt Sr. meu: Acabo d'enterar-me que en el nou setmanari de la seva digna direcció s'em dirigeix la pregunta de si «assistiré a gaires sessions».

Corresponent doncs a la seva demanda, molt em plau enterar-lo, per la satisfacció dels seus lectors, per la de V. i per la meua, que assistiré en tots els llocs i en tots els actes sempre i quan compregui que el meu esforç o el meu vot és necessari per la defensa o aprovació de qualsevol projecte que té d'ésser ventatjós als interessos de la ciutat i als ideals que m'han portat a ocupar un lloc en el Municipi, sense altres trabes ni preocupacions que el millor parer dels meus dignes companys, avalat per la pròpia consciència.

Aprofito l'ocasió per alentarlo en el desig expressat en la «editorial» on diu: «que no sea enturbiado este hermoso ambiente de confraternización en que se desenvuelve la vida Nacional», tot i advertint-lo que certes malfiances injustificades aparegudes en altres articles del mateix número, no confirmen pas aquest bell desig.

Compti sempre amb la consideració personal meua i mani a son afectíssim

XAVIER PIERA.»

Contesta:

Perdoni, senyor Piera; no n'hi ha per tant.

Un bon xic curiosos i extranyats de no veure'l al lloc que el portaren els seus ideals i els seus electors (i això oblidà de dir-ho) ens atrevirem a fer-li aquella pregunta. Als de la minoria no els preguntarem res convençuts que preguntats o no

la seva actuació ha d'ésser nul·la o sinó obstructiva, però V. i demés de la majoria que sou sants de la nostra devoció, que rebereu els nostres vots, segurs que encarnaveu els nostres ideals, han de permetre, com homes públics, la crítica, que mai serà sistemàtica com tampoc aplaudim un dels nostres pel sol motiu de ser-ho.

Traballi, senyor Piera, per la República, i si del seu ideal en surt quelcom de ventatjós als interessos de la Ciutat serem els primers d'inclinar-nos i aplaudir-lo encara que... (no s'enfadi eh) encara que vagi de pendonista a les processons.

Ciudadano Director: No pretendo interponerme de conciliador en la polémica entablada entre ALERTA y «Acció Ciutadana» por mediación de Juan Aubert, a propósito de lingüismo: lo que deseo es darle un consejo:

Continue la redacción de ALERTA tal como se publica que, permitiéndome, hasta en la intimidad de la Redacción, el bilingüismo dá la sensación de respetar la libertad a cada cual de expresarse como le plazca.

Con tanta *seba* solo se conseguirá un mal *amanit*.

UNO DEL CENTRO OBRERO.

Contesta:

Seguiremos el consejo y desde hoy haremos caso omiso de los ataques que se nos dirija, seguros que con perseverancia y rectitud nos abriremos el camino que se nos pretende obstruir.

PER EL DELEGAT DE FOMENT.—«La república no és ni l'arbitrarietat de dalt ni la violència d'abaix: és la llei, a la que tots devem acatament».

Estic conforme d'acatar la llei i amparant-me en ella tinc dret de protestar de l'arbitrarietat dels de dalt, sense recórrer a la violència, valguent-me de la «tribuna lliure» del valent setmanari ALERTA.

Es el cas, senyor Director, que després de molt

de temps de proveïdor de doquins de l'Ajuntament d'Olot, d'ençà el nou Consistori republicà i sense haver ofert una pública subasta s'em fà saber qu'aquest *traball* era encomenat a altres persones.

Vaig anar a trovar el senyor Delegat de Foment demanant justícia del càs, i aquest bon senyor, abusant de la autoritat qu'el poble li conferí em contestà:

—Consells no en necessito, jo. Tinc el mànec de la llossa i faig el que vull.

Paraules de dictador, oi senyor Director?

Discutirem encara i per acabar digué:

de la comarca

De Les Preses

Ens escriuen de Les Preses, (el poble dels convertits i dels *ventiladors*) que la *segunda parte* de l'elecció va tenir lloc sense matar a ningú. El senyor secretari, (germanastre d'En Juanola de Sta. Pau) encara és plé de vida i decidit a continuar el seu joc de gos patener.

Al senyor mestre ara l'han batejat amb el nom de «Arco iris» perquè cada dos per tres canvia de color..... polític.

El senyor Mata, (qu'ens *Mata* a tots de disgusts) està un xic malalt d'una congestió de república. Nosaltres li aconsellem els banys de mar: Que marxi a Sant Sebastià o Biarritz o Londres o Xicago (com més lluny millor) i que procuri curar-se, i un cop curat..... que no torni, perquè si torna.....

els pobres de masovers
dirien en veu poc grata:
ja ha tornat el Senyor Mata
per matar-nos un xic més.

De Santa Pau

Hem rebut el següent telegrama:

«Preparamos campaña electoral, vigilamos Juanola».

—Fins ara menjaven *uns*, des de ara han de menjar els *altres*.

¿No fóra més humà haver dit: Fins ara menjaven *uns*, des de ara ha de menjar *tothom*?

Nota de la Redacció:

Trobem estrany d'un home cult i bon republicà com és el senyor Aubert que no hagi trobat altres arguments per defensar-se però nosaltres, imparcials abans de tot, i víctims de la llibertat que hem concedida als lectors, hem publicat la queixa, després d'haver escoltat l'interessat i testimoni.

Bravo, nois; vigileu-lo; no el perdeu de vista que nosaltres també li seguim els passos quan vé a Olot.

De Camprodón

Se'ns diu de Camprodón que l'egoisme de varis consellers d'aquella riallera ciutat fou causa, diumenge passat, d'un aldarull, qu'hauria acabat en batalla campal sense la serenitat d'una de les parts interessades, que saberen esquivar la provocació que s'els havia preparada.

Feia tres mercats, els marxants ambulants que van a fer parada a Camprodón, es queixaven de lo carregós de l'impost municipal d'aquella plaça, impost creat per evitar la concurrència dels forans i protegir aixís, la venta particular d'uns consellers-mercaders, i diumenge davant la protesta d'aquests humils comerciants, que també tenen dret a la vida, no trobant la força de la raó s'els encarà la raó de la força..... armada.

S'han d'acabar els procediments a lo Arlegui, senyors consellers-mercaders de Camprodón!

UN QUE S'HI CONEIX.

Nota de la Redacció: Trametem la queixa al governador doncs, segons es despren del comunicat, l'Ajuntament aquest deu ésser republicà de reial ordre.

la hora que pasa

un fraile

No nos fueron nunca simpáticos los frailes. Y no porque sean zafios y ordinariotes y huelan mal, sino porque en ellos gruñe ininterrumpidamente la bestia que se agazapa en lo más cavernoso de todo hombre, bestia que adquiere, en la sima moral del fraile, proporciones de mónstruo.

Un fraile es un salvaje en plena civilización, salvaje sin plumas en la cabeza ni allí donde algunos estatuarios pudibundos y falseadores colocan a sus esculturas masculinas una ridícula

hoja de parra; pero con sayal burdo, aunque no tanto como su «ideario» de una pristinidad que espanta.

Un fraile es un enemigo de la sociedad, no obstante vivir a costa de ella. Como que la ociosidad tiene un nombre: ¡fraile!

Por algo dejó escrito en la carta «Al Señor de Cabane, Caballero de Malta», aquel Ganganeli antes de ser Clemente XIV: «No habría gritado tanto el mundo contra los frailes si los hubiera visto empleados en trabajos útiles».

Y por algo también se consigna en nuestro refranero:

«Ni fraile en bodas, ni perro entre las ollas».

«Lo que resiste un fraile, no lo sabe nadie».

«Dos cosas no se pueden saciar: el fraile y el mar».

«No barajes con alcalde ni fies mujer a fraile».

«Amigo de fraile, poca honra»...

¿Que a que viene—preguntas, lector—hablar ahora de frailes?

Pues a que un hijastro de San Francisco de Asís, ha dado en Larache un lamentable espectáculo, expulsando de la iglesia a una dama católica pero republicana, a una dama que nunca besó el cordón mugriento del padre Flores, grosero y brutal, troglodita y borbónico.

Claro que esa dama hubiera podido evitar que la abochornase un fraile servil, no acercándose siquiera al templo de Dios donde se permite ejercer autoridad a un gagnápiro, a un zopenco, a un rústico, a un patán. Pero puesto que fué, allá ella y el frailuco que no será capaz de arrojar de aquel ni de otro templo a ningún redactor de EL PROGRESO, porque nosotros, en buena hora lo digamos, no honramos las iglesias visitándolas.

Y menos, desde que en alguna de ellas mugen y graznan y relinchan y rebuznan los salvajes con sayal.

A los que conocía perfectamente aquel dueño de una hostería de la Puerta de Atocha, de Madrid, que colocó en la fachada de su establecimiento este rótulo:

«Aquí se admiten arrieros, frailes y demás gente ordinaria».

(De «El Progreso»)

ENE.

Imprenta Vda. J. VILA.—Lasauca, 18.—Figueras

OLOTINS!

Al baixar a Figueres dirigiu-se a câ La Teta, on per menjar trobareu un servei esmerat i econòmic.

Davant l' Agència
d' autos d' Olot
«cân Saraya»

Recordeu=vos

La casa que té i ven més
PERSIANES és la de

Josep Vives

*Magatzems d'esparteria i
palmeria := Fàbrica d'es-
combres := Novetats en
persianes de fantasia del
pais i extranger : Es pin-
ten i arreglen les usades*

Despatx: Amargura, 1

Magatzem: Olm, 8

~ O L O T ~

Comerç de grans i vins de totes classes

— DE —

ESTEVE HOSTENCH TRASFÍ

Extens assortit de vins de taula Dorats i Negres, en calitats molt superiors i a preus reduidíssims.

Seleccions de vins de Xerez, Màlaga, Moscatells, Rancis i altres. — Xampany garantit de cava "Lincoln".

Vermouth Cinzano i Aperitiu "Monja-Quina"

Magatzem i Despatx: Carrer de Girona, 8.-OLOT

BALDOMERO PUJOL

PINTOR DECORADOR

SAN RAFAEL, 11

OLOT

Magatzem de Novetats

CASA NYERA

DE

JOAN GUITART

La casa de les MODES

Sempre les darreres NOVETATS

Carrer de l'Aigua, 10

OLOT

CALÇATS ROVIRA

I LA

CASA DE LES MITGES

Es la casa de les novelats,
la més important de la pro-
vincia i la que ven més barat

Actualment GRAN EXPOSICIÓ
DE

CALÇATS BLANCS

Les mes grans novelats en
MITGERIA, CULOTS I COMBINACIONS,
GUARDAPOLS, IMPERMEABLES
aixís com les mes grans
existències en

CABASSOS i devantals de HULE,
ARTICLES DE FUTBOL
sols les trovareu en aques-
tes cases.

GRANS REGALS

a tots els compradors

OLOT - Sant Esteve, 6 i 10 - OLOT

Telèfon 60